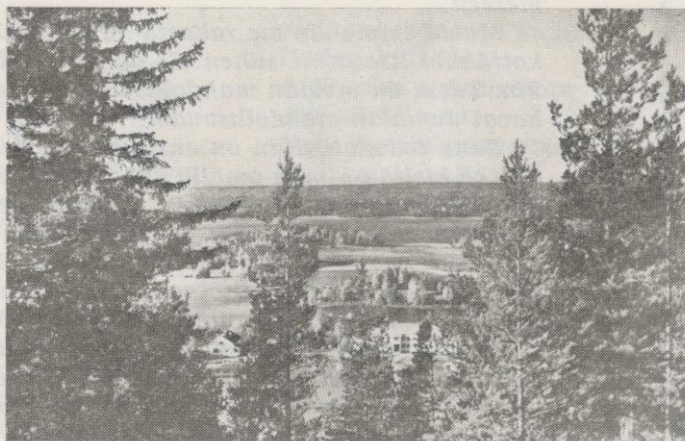

TOIVO SAALOMAA

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1956

N:o 2—3

Kiusatun voima

Autuus on se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet on koeteltu, on hän saava elämän kruunun, jonka Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat.

Jk. 1: 12.

Jaksatko kiusojen ahdistuksessa pyrkiä arvokkainta tavoitettasi, elämän kruunua kohti?

Et jaksa, ellet kulje sitä tietä, mikä yllä on viitoitettu. Huomasitko sen? Kiusausten voittaminen onnistuu vain sille, joka rakastaa Herraa. Muuten vajotaan voimattomina kiusausten mereen.

Mutta emmehän me rakasta häntä, vaikka koettaisimme pakkottaakin itseämme siihen. Se on totta. Siinä juuri vaikeus onkin. Tässä on meidän mahdollisuuksiemme raja. Mutta siitä alkavat Jumalan mahdollisuudet.

Sana todistaa: Hän on ensin rakastanut meitä. (1. Jh 4: 19) Voitko kieltää tämän omalla kohdallasi? Miten olisi, jos Jumala antaisi meille vain oikeuden mukaan sen, mitä olemme ansainneet? Sitä kannattaa miettiä. Mutta suurimman osaksesi tulleen rakkauden tallettaa Pyhä Kirja. Et näe sitä, ellet avaa Raamattuasi. Siellä sanotaan, ettei sinun tarvitse synteinesi hukkuu. Sinulle on lahjoitettu anteeksiantamus, vaikka se maksoikin Vapahtajasi veren. Niin on Jumala rakastanut sinua, ettei hän säästänyt omaa Poikaansa. Nyt on tie taivaaseen auki sinullekin ja oikeus iankaikkiseen elämään. Eikö tämä merkitse sinulle mitään?

Tämän Jumalan teon ääressä alkaa rakkaus häneen, ja kiusausten viehätyks vaihtuu iljettäväksi. Viivy sen ääressä pyytäen, että Pyhä Henki avaisi silmäsi yhä paremmin näkemään osaksesi tullutta Jumalan rakkautta. Elämän kruunun tavoittelijan tunnuksena täytyy olla: Kiitä, sieluni, Herraa, äläkä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 2—3

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1956

Kun ompi kaikki uutta

*Sen suven sulaisuutta
Mä milloin muistelen,
Kun ompi kaikki uutta,
Mä siitä riemuitsen.
Jumala voimallansa
Luo uuden taivaan, maan
Ja kirkkaudellansa
Ne täyttää kokonaan.*

*Omansa Kristus osti
Ja päästi paulasta,
Hän itse heidät nosti
Myös kuolon kuopasta.
Jo loppui kilvoitukset
Ja tuskat tukalat,
Jo päättyi ahdistukset
Ja vaivat vaikeimmat.*

*Siell enkel'änten kuullaan
Iloiten kiittävän
Ja Herraa sulosuullaan
Ain ylistelevän.
Myös kaikki luomakunta
Iloitsee riemulla,
Se näkee niinkuin unta,
Kun loppui vaivansa.*

*Hän siellä omillensa
Suo riemun rikkahan.
Ken uskois autuutensa
Niin suuren olevan!
Sä meitä taivaan tiellä
Käy, Herra, johtamaan,
Ja viimein päästä siellä
Iäiseen kunniaan.*

Virsi 618.

Muistelen...

Muistorikas opistotalvi on meidän kohdaltamme ohi. Joudumme jättämään rakkaan opistokotimme uusille tulokkaille.

Menneen talven vaiheisiin on mahtunut paljon ihmeellisiä elämyksiä. Opistotalvi onkin varmasti meidän jokaisen elämässä eräs sellainen aika, joka säilyy mieleissämme läpi elämän kaikkien vaiheitten. Olemme saaneet aivan kuin koota voimia tulevaisuutta varten. Tämä talvi on ollut meidän elämässämme kuin keidas erämaassa. Jos olemme saaneet kokea joitakin pieniä vastoinkäymisiäkin, ovat ne sentään olleet aivan olemattomia sen ilon rinnalla, mitä me olemme saaneet kokea tuntiessamme olevamme täällä Jeesuksen suojelevien käsien alla. Täällä on meille tahdottu antaa matkaevästä tulevaisuutta varten. Ennenkaikkea meidät on tahdottu saattaa Jumalan tahdon tuntemisen tielle. Me olemme ymmärtäneet sen tosiasian, että ilman Jeesusta elämämme eteenpäin on kuollutta. Moni meistä on saanut täällä ottaa vastaan omalle kohdalleen pelastussanomian ja saa lähteä täältä rikkaana, elämäkatsomus entistään paljon avarampana, kohti tuntematonta tulevaisuutta. Silloin ei tarvitse pelätä edessäolevaa elämää.

Kun muistelen kaikkea mennyttä, mitä on mahtunut opistotalveeni, kuinka paljon näenkään siinä valoisia, siunausrikkaita hetkiä. Kaikkj nuot: raamattupiirit, sunnuntai-illat, iltahartaudet, juhlat ja monet muut mieliinpainuneet hetket, ovat tuoneet elämäni sellaista, mistä ennen tuskin osasin aavistaa. Tämä talvi on opettanut minua näkemään laajemmalti kuin aina vain omaan itseeni. Se on avartanut näköalani siinä mielessä, että olen oppinut huomamaan, kuinka paljon onkaan vielä niitä, jotka tarvitsevat kuulla sanomaa Jeesuksesta. Olen oppinut näkemään, että tuo sanansaattaja voisin olla minä itse. Kaikilla nuorillahan ei ole mahdollisuuksia päästä opistoon saamaan täältä elämänviisautta. Miten paljon oletkaan minulle antanut, opistotalvi. Täällä olen saanut iloita Jeesuksen läsnäolosta. Täällä olet Jeesus puhunut niin usein minulle sanasi kautta.

Taimi Veikkolainen.

Opistoajalla on ollut monenlaista antamista meidän elämäämme. Olemme saaneet tärkeitä tietoja elämän matkallemme, niin ajallista kuin iankaikkista elämää varten. Opistoajalla on ollut suuri vaikutus minunkin elämään. Jumala on saanut puhua minullekin pyhän sanansa ja ihmeellisten tekojensa kautta. Olen saanut kokea Jumalan suurta armoa ja johdatusta tänä talvena paljon selvemmin kuin koskaan ennen. Mieleeni on jäänyt lähtemättömästi raamattupiirit, jumalanpalvelukset ja juhlat, joita täällä on pidetty ja joiden kautta Jumala on saanut vetää minua lähemmä ja lähemmä itseään. Paljon ovat antaneet myöskin lukuisat retket, joita talven aikana olemme tehneet.

Täällä olen tullut ymmärtämään elämän tärkeimmän ja kalleimman asian, Jeesuksen Kristuksen tuntemisen.

Toivottavaa olisi, ettei se Jumalan sanan siemen, joka on alkanut itää sydämissä, pääsisi tukehtumaan, vaan kasvaisi suureksi puuksi, joka kantaisi hedelmää. Olkoon rukouksena erotesamme, että meissä syntyisi palava rakkaus Jumalan valtakunnan työhön.

Raija Partanen.

Toivo Korpeli

”He juoksevat, eivätkä väsy...”

Väsyneitä nuoriakin ihmisiä on niin paljon. Tehdään epätoivoisia tekoja, väsyttään elämään. Moni sanoo avoimesti: ”En saa tyydytystä enää mistään. Kaikki on samantekevää”. Ehkä sinäkin, joka tätä luet, olet ahdistettu ja sanomattoman uupunut.

Mikä väsyttää sinua? Ovathan elämän mukavuudet suuremmat kuin koskaan aikaisemmin. Ehkä kiireinen työ? Varmaan moni raataa itsensä loppuun työssä. Ehkä sittenkin suurin syy väsymiseen on väärässä elämisen tavassa. Jumalan lait poljetaan, sanan tie on tuntematon. Ihminen kompastelee ja kaatuu. Synnin tie ei ole helppo. Elämänilo ja -usko menee.

Monella, monella on väärä suhde Jumalaan. On jumalisuutta, jossa Jumala saa kumarruksia rukousten muodossa ehkäpä kirkossa käymisen kautta. Mutta — koko elämä ja ennenkaikkea sydän on vieras Jumalalle. Jumalaisuus väsyttää. Ei kumma, jos väsyttää, sillä lapsuuden usko on mennyt, vieraat uskomukset ovat saaneet vallan.

Kutka juoksevat eivätkä väsy? Ne, jotka ovat saaneet uuden voiman. Voiman lähde on ihmisen ulkopuolella, elävässä Jumalassa. ”Sinun tykönäsi on elämän lähde”. ”Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle kylliksi voimaa”.

Mitä tuo voima on? Se ei ole remuisaa iloa eikä pursuilevaa onnea? Se on pikemminkin uutta uskallusta elämään, se on asioiden yksinkertaistamista ja selkenemistä. Elämään tulee jotain uutta: anteeksiantamus pyyhkii pois synnin, parantaa synnin haavat ja antaa koko elämälle uuden sisällön.

Se tulee niille, jotka odottavat Herraa, jotka luottavat Herraan, jotka uskovat häneen.

Jumala antaa uuden voiman, armon voiman, anteeksiantamuksen voiman.

Oletko väsynyt? Miksi? Koko elämäsi on valheellinen. Synti vie voiman. Et jaksa elää, jos kuljet edelleen tuota tietä. Jumala antaa uuden voiman. Hän on voiman lähde. Hän tahtoo uudistaa koko elämäsi — armon kautta.

Hyvä on Herraa kiittää

Ps. 92: 2,3.

Psalmisamme on sanottu kaksi asiaa, jotka eivät saisi elämästämme puuttua: armo ja totuus. Psalmintekijä on joutunut päivittäisessä kilvoittelussaan molempien eteen. Päivän hiljentyessä illaksi hän on mennyt Herran kasvojen eteen, tehnyt tiliä elämästään, ollut totuuden edessä kaikkinäkevien silmien alla. Hän on joutunut kysymään henkilökohtaista suhdettaan Taivaalliseen Isään: "Olenko oikein omas, tutki Sä", suhdetta lähimmäiseen, suhdetta Jumalan valtakunnan työhön.

Totuuden edessä, Jumalan kaikkinäkevien silmien alla ei ole helppo olla. Kun Job joutui noitten silmien eteen, painoi hän käden suullensa ja vaipui tomuun ja tuhkaan. Kun Saulus Damaskon tiellä kohtasi nuo silmät, tuli hän sokeaksi. Herran silmät katsovat lävitsemme. Kokenut sielunhoitaja ja hyvä ihmistuntija voi nähdä paljon käytöksestä, katseesta, käsialasta jne., mutta aina jää jotain arvoituksellista. "Ihminen näkee vain sen, mitä on silmäin edessä, mutta Jumala katsoo sydämeen". Jumalan totuuden edessä emme voi teeskennellä, Hänen silmiään emme voi pettää. Kun ne silmät sattuvat meihin, emme mestaroi toisia ihmisiä, vaan valitamme: "Minä vaivainen syntinen ihminen". Saamme Jumalan edessä sopertaa: Tällainen minä olen ollut, mutta älä heitä pois kasvojesi edestä äläkä ota pois Pyhää Henkeäsi. On suuri armon ja anteeksiantamuksen tarve. "Ansiota eipä mulla vaivaisella raukalla, sitä suurempi on sulla ristinkuolos tuottama."

On anteeksiantamus, on uudelleen alkamisen armo. "Joka aamu on armo uus". Päivän alkaessa on uudet huolet, uusi vastuu, uudet kiusaukset, mutta myös uusi armo. Psalmista sanookin: "Hyvä on Herraa kiittää, aamulla julistaa Sinun armoasi." — Uusi aamu Jumalan armokasvojen alla tuo uuden voiman ja uudet mahdollisuudet. Anteeksiantamus uudistaa. Meillä on avoin lähde joka uudistaa, päivittäin. "Mua kätke haavoihis, kun aamu koittaa ja alkaa työ. Mua kätke haavoihis, kun ilta voittaa ja alkaa yö!"

On välttämätöntä asettua armon ja totuuden eteen. Ilman näitä molempia ei uskon elämää voikaan olla. Jumalan lapsi elää uskon jännityksessä. On kaksi toisilleen vastakkaista puolta: lankeaminen ja nouseminen, meidän syyllisyytemme ja Jumalan armo.

Hyvä on asettua totuuden eteen Jumalan kasvojen valkeuteen. Hyvä on opetella kiittämään Jumalaa Hänen armotansa. Emme koskaan osaa sitä liian hyvin.

Oili Poikonen

LÄHDÖN HETKI

*Jäi kerran kevätaamun koittehessa,
tuo pirtti tumma, tuttu, kotoinen.
Sen lapset kyynelhelmet katse-
hessa,
kiiruhti maille kotikontujen.*

*Mielessä monet neuvot, opetukset,
tuon taakse jääneen talven iha-
nuus,
haikeina kiinni pantiin koulun
ukset,
rinnassa alttius ja ahkeruus.*

*Jäi sitten lapsuuskoti armahainen,
jäi hetket herttaiset ja riemukkaat.
On onni täällä kovin vaihtuvainen,
sä vuoroon iloita ja surra saat.*

*Jää kerran vielä tämä mainen
maja,
sen lähdön hetki viel on salainen.
Mua käteen tarttuu rakas Vapah-
taja,
niin toivoa mä saanhan, Armoinen.*

*Hän Isän kotiin saattaa vaeltajan,
hellästi huolten taakat poistaa pois.
Hän pyyhkii kyyneleet ja surut
ajan
kuin vaikeaa ei koskaan ollut ois!*

K. T.

Kirje opisto-

yötävillemi

Kohtavaarassa

Pohjolan pitkä ja kylmä talvi on ohi ja kevät on tullut. Kevään tultua olette varmaan jo opiston jättäneet, palanneet koteihinne mukanaan kaikki ne tiedon ja uskonelämän aarteet, jotka saitte talven kuluessa, ja koetatte niitä nyt käyttää jokapäiväisessä elämässänne.

Marraskuun 26. päivähän se oli, kun me siellä kävimme. Silloin oli kylmän kylmä ja pimeä talvi-ilta. Kun pastori Paavo Savolaisen kanssa sinne saavuimme, näytti mittari pakkasasteita 27. En ollut vielä siihen asti niin kylmää säätä kokenut. Kun sitten astuimme sisään ja tapasin teidät, opistonjohtaja ja rouva Salomaan, maisteri Helvi Valkosen ja toiset opettajat sekä teidät opistolaiset, niin sydän lämpeni ja kylmä ulkona unohtui. Kolme päivää, jotka luonanne vietin, ovat minulle unohtumaton muisto. Parhaiten muistan ensimmäisen illan raamatunkeskusteluhetkemme. Johtaja Salomaa pyysi minua esittelemään jonkin lähetyksiasiaa koskettelevan keskustelukykyä. Silloin kerroin Japanin nykyhetken nuorten uskovien ongelmista.

Japanin nuorilla uskovilla on eletävänä elämä keskellä ankaraa taistelua. Se on varmaan monessa mielessä hyvin sekavaakin ja monenlaisia vaikeuksia on kohdattava, vaikeuksia, joita länsimaalaisen nuoren on ehkä vaikea käsittää ja ymmärtää. Eräs niistä on se pakanaisuus, jolla on yhtä vanha ja pitkä historia kuin on Japanin kansalla. Tämä pakanaisuus elää ei vain puhtaasti uskonnollisessa perinnössä, vaan myös yhteiskunnassa monenlaisena tapaperinteenä, joka pitää japanilaisia lujissa siteissä. Siitä on vasta noin sata vuotta, kun lähetystyö kristikunnasta Japanissa alkoi.

Vasta kymmenkunta vuotta on siitä, kun tämä lähetystyö pääsi täysin vapaaksi. Noin 70 prosenttia nykyisistä kirkonkävijöistä ja etsijöistä on nuorisoa. Heti kirkonportin ulkopuolella alkaa näille nuorille taistelu pakanaisuuden kanssa. Nuorilla miehillä on erikoisesti vaikeuksia työpaikassaan ja toimeentulonsa vuoksi, kun he seuraavat omaatuntoaan siellä kohtaamisissaan asioissa. Kaikkien heidän on päivittäin ratkaistava, mitä tehdä: menettääkö mahdollisesti työpaikkansa uskonsa tähden tai väljentääkö hiukan omantunnon vaatimuksia. Neitosten kohdalla nousee ongelmia kottona ja myös erikoisesti naimisen yhteydessä. Kovin vähän on niitä, jotka voivat tai joiden sallitaan mennä naimisiin toisen uskovon kanssa. He ovat todella onnellisia Japanin nuorten uskovien joukossa. Useimpien uskovien neitosten kohdalla vanhempien järjestämä avioliitto epäuskoisen kanssa merkitsee huomattavaa uskonelämän ja seurakunnan toimintaan osallistumisen vaikeutumista. Kun tällaiset vaikeat perinteelliset ongelmat tulevat eteen, on vain yksi tie, jota voi kulkea. Se on usko siihen Jeesukseen Kristukseen, joka ristillä lunasti ja sovitti maailman. Vain tätä tietä saadaan se viisaus, se tieto ja taito, se johdatus, jonka kanssa voidaan löytää ratkaisut kaikelle. Jos unohtetaan katsoa Jeesukseen, elää yhteydessä hänen kanssaan, niin silloin ongelmat nousevat ylivoimaisiksi, ja moni vieraantuu uskosta.

Siihen sanoi johtaja Salomaa: Käytännölliset ongelmat ovat ilmeisesti siellä Japanissa täysin erilaiset, mutta kyllä täällä Suomessakin on nuorella uskon-taistelu olemassa omien kysymysten edessä. Ja hän kehoitti mietiskelyyn

Kallio hunajanpisara...

tällä kohdalla. Te lausuite tässä yhteydessä monenlaisia asioita. 'Jos alatte kylmetä, niin se on ensimmäinen askel epäuskon tiellä.' 'Ei ole hyvä vaieta uskotaan.' 'On vaikeata epäuskoisen edessä uskoa tunnustaa, mutta tunnustaminen vahvistaa omaa uskoa.' Te kaikki olitte sitä mieltä, että tunnustaminen on tärkeätä. Lopuksi pastori Savolainen vielä sanoi todistajana olemisen olevan elävän uskon merkin, mutta että siihen ei tule voimaa muuta kuin ylhäältä. Näin keskusteluhetkemme päättyi.

Askettäin olen saanut Japanista eräältä seurakuntani nuorelta monenlaisia uskon ongelmia käsitteleviä kysymyksiä sisältävän kirjeen. Vastasin tähän seuraavasti. 'Uskokaamme Jeesukseen Herraan. Sanan ja ehtoollisen kautta saakaamme Pyhän Hengen voimaa. Meillä ei ole muuta keinoa säilyä uskossa ja elää uskossa.' Tätä vastausta kirjoittaessani ajattelin teitä ja tuota keskusteluiltaa Kohtavaaran opistossa tuona marraskuun iltana 1955. Japanin uskovat nuoretkin taistelevat uskon taistelua Pyhän Hengen voiman turvin. Uskon, että tekin palattuanne koteihinne jatkuvasti uskossa elätte ja uskossa taistelette. Ette voi olla vaiiti. Olette Vapahtajan todistajina kukin omalla paikallanne. Vaikka missä olisimme, vapautuksemme päivään saakka on meidän taisteltava uskon taistelua. Siinä on ajoittain suurta kiihkeyttä ja ahdistustakin. Mutta kuinka onnellista. Meillä on Jeesuksessa jo voitto käsissämme. Voittaja Jeesus seisoo kanssamme ja johtaa meitä. Hän antaa meille kaikki, mitä tarvitsemme taistelussamme. Taistelkaamme pelkäämättä, rohkeasti, turvaten Vapahtajamme voimakkaaseen käsivarteen.

Herrassa rakkaat nuoret! Palaan takaisin Japaniin heinäkuun alussa, suunnitelmien mukaan. En ehkä enää teitä tapaa täällä maan päällä. Iloitsen kuitenkin, että saan teidät nähdä ylhäällä Jumalan luona. Siunatkoon Jumala runsaasti teitä, te opistolaiset kaikki ja teidän opettajanne.

Helsingissä, toukokuun 18. päivänä 1956.

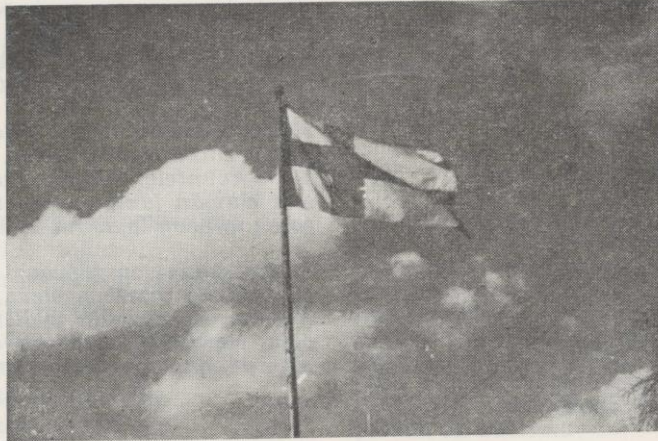
Seigoro Ushimaru

Se, joka pelkää nähdä, miten perin hottava synti on, mikä todellinen helvetti on hänen omassa sydämessään, hän epäilee Kristuksen ansiota. Älä milloinkaan tee näin suurta syntiä; luota Kristukseen, niin että teet hänet puolustajaksesi, ja sinä löydät, että hän, Jeesus Kristus, on vanhurskas. Kaikissa oman tunnon epäilyksissä, pelästyksissä ja myrskyissä katso lakkaamatta Kristukseen: älä väittele Saatanan kanssa, hän ei parempaa halaja; käske hänen mennä Kristuksen tykö ja Kristus on antava hänelle vastauksen. Kristuksen virkana on olla meidän puolustajamme, 1 Joh. 2: 1. Hänen virkansa on takaajanamme vastata lain täyttämisestä, Hebr. 7: 22, välittäjänämme oikeuden täyttämisestä, Gal. 3: 20. 1 Tim. 2: 5. Ja hän on valalla asetettu tähän virkaan, Hebr. 7: 20, 21. Anna Kristuksen hoitaa asiat, Jos tahdot jotain itse tehdä syntisi sovittamiseksi, silloin kiellät vanhurskaan Kristuksen, joka on sinun edestäsi synniksi tehty, 2 Kor. 5: 21.

Saatana voi ottaa todistukseksi Raamatun sanan ja sitä vääristellä, mutta hän ei voi vastata siihen. Se on Kristuksen kaikkein arvovaltaisn sana. Sillä Kristus voitti Saatanan, Matt. 4: 10. Koko Raamatussa ei ole yhtään ainoaa pahaa sanaa köyhää, omasta vanhurskaudesta riisuttua syntistä vastaan. Ei, se selvästi osoittaa, että juuri tällainen ihminen on evankeliumin armon esine eikä kukaan muu. Luota vain Kristuksen halullisuuteen, se tekee sinutkin halulliseksi. Jos havaitset, ettet sinä voi uskoa, muista, että sinun uskoon saattamisesi on Kristuksen tehtävä. Anna hänen hoitaa se; hän vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, mielisuosionsa toteuttamiseksi, Fil. 2: 13. Murehdi epäuskoasi, joka panna omassatunnossa olevan syyllisyyden suuremmaksi Kristusta, aliarvioiden Kristuksen ansiota ja pitäen hänen vertansa epäpyhänä, halpana ja riittämättömänä.

Wilcox.

Erään juhannusaaton muisto

Juhannusaattoillan kirkkaat auringsäteet kimaltelivat tuhansin pienin timantein kirkon ikkunoissa. Ne väreilivät kirkkoon tuoduissa tuoksuissa juhannuskoivuissa, ja osuivat kukin ja kynttilöin koristettuun alttarikehään. Ne kuvastivat keskikesän valonjuhlaa, jota parhaillaan vietimme, mutta suuntasivat katseen samalla myös ikuiseen kesään, joka kerran on saapuva paljon kirkkaampana ja ihmeellisempänä.

Istuimme joukko rippilapsia kirkon etuosassa, nuoren elämämme suurimmassa juhlassa. Juhlakansa veisasi taaempänä: "Mun etsiä suo sinussa iloa pysyväästä, ja sieluni sä vieroita pois katoovista näistä..." Tämä oli meidän konfirmatioiltamme, ja ilta, jolloin saimme ensi kertaa polvistua Herran pöytäan.

Merkillinen, pyhä tuntu valtasi mielen astuessamme attarin eteen tunnustamaan uskomme ja antamaan lupauksemme kuulua Vapajahtajalle elämämme. Olimme pyhällä paikalla. Pelko täytti mielen. Uskallanko tunnustautua Vapahtajan seuraajaksi? Entäpä, jos en voi pysyä kuitenkin hänen tiellään.

Mutta silloin juuri kuuluj alttarilta rippisi-isän lausumana arkaa ja hapuilevaa nuorta rohkaisevat Herran sanat: "Älä pelkää, sillä minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun." Miten vapauttava ja lohdullinen sana se olikaan. Rie mu valtasi mielen. Minutkin on nimeltä kutsuttu, minäkin olen hänen, Vapahtajan oma. Mitä onkaan pelko tämän rinnalla, kun hän on lunastanut minut synneistäni ja kulkee joka päivä vierelläni auttaen ja tukien. Miten suurta onkaan, ettei tarvinnut elämän ensimmäisestä suuresta juhlahetkestä lähteä jatkamaan matkaa arjen kourissa oman voiman tunnossa, vaan Isän armon varassa, joka nostaa, kantaa ja pelastaa.

Sanat, jotka tuona iltana kuulin alttarilta, eivät olleet ainoastaan silloin lohduttamassa, vaan monta kertaa jälkeenpäinkin niistä on virrannut ihmeellistä valoa joskus epätoivoiseenkin elämään. Hän, joka sanoo: "Älä pelkää", on lupauksensa sanan mukaan vakuuttanut ahdinkojen keskellä taistelevalle: "Minä olen sinut lunastanut, sinä olet minun".

Seija Räsänen

EEVA TIKKA:

Herkistyen hetkiseksi...

Vuorella

*Herkistyen hetkiseksi
sielu joskus kuuntelee,
havahtuen hiljaisesti
kaunehinta katselee:*

*kuinka laulaa latvat puiden
huomenvirttä valkeaa,
kuinka säteissä niiden
kukka aamuun aukeaa.*

*Aamun valkeutta vastaan
astua voi ainoastaan
aivan nöyrät, hiljaiset,
sanattomat sydämet.*

*Olen vuorella. Ylhäällä, huipulla sen,
ylt ympäri nousevat salot.
Olen yksin, niin yksin ja onnellinen,
niin lähellä kosketus kaikkeuden,
niin kaukana kylä ja talot.*

*Miten rakastan sinua, hiljainen maa,
miten sinua, avara taivas.
Vain kuuntele, sieluni. Tulvillaan
olet elämän laulua voimistuvaa,
se on unhoon laulanut vaivas.*

*Sydän saanut on autuaan nöyryyden,
on vuorella ihminen pieni.
Niin seison ylhäällä uudistuen,
olen voimakas, nuori ja onnellinen,
olen puhdas, on selkeä tieni.*

Rukous kevään Herralle

*Taas näen: kevään ihme
uutena toteutuu.
Heränneen luonnon laulu
kohooa, voimistuu.
Hiljeten, herkistyen
sen kuulee ihminen,
kun kevään teitä kulkee
iäistä etsien.*

*Se laulu mulle anna,
se sävel mulle suo,
sen soinnun kantamana
kohota Valon luo,
sen puhdistamin mielin
yletä kauneuteen,
sen kirkastamin katsein
mun nähdä korkeuteen.*

*Nyt nähdä tahdon Sinut
ja sua rakastaa,
Oi, Luoja, niinkuin palvoo
sua herättämäs maa.
Ja niinkuin hellä satees
on sille virvoitus,
suo olla sen myös mulle
iäinen vapautus.*

Maa on niin kaunis...

"On kaunis synnyinmaamme,
kun pellot vihannoi.
Sen armon nähdä saamme,
mi meitä vartioi.
Taas lauhat tuulet soittaa
uruissa hongiston
ja Häntä kunnioittaa,
mi kaiken luonut on."

Suven ihanuus on taas siirtänyt meidät kauneuden maailmaan, joka herkästi puhuttelee jokaista, joka kulkee avoimin, vastaanottavin silmin, korvin ja vaistoin. Kaikki eivät kauneuden sanomaa tajua samalla tavalla, mutta jokaiselle haluavalle se avautuu joltakin puolelta koskettaen sisintä, puhdistaa ja valaisten sielua ja rikastuttaen elämää. Vaarojemme laelta avautuva näky silmäkantamattomine honkaisine harjuineen, rauhaisine laaksoineen, lempeine lehtoineen, niittyaiakuineen ja vesivöineen, tai lauantaiehtoon tunnelma kylämaiseman yllä, tai sinessä suikkiva pääskypäri, tai metsän kätöksessä tuoksuva pieni vanamo opettavat meitä tajuamaan Jumalan valtasuuruuden ihmeellisenä Luojana ja kaiken Kaitsijana, ja avaavat huulemme sanomaan psalminlaulajan tavoin: kuinka suuret ovat sinun tekosi Herra! Kun minä katselen sinun taivastasi, sinun sormiesi tekoa, kuuta ja tähtiä, jotka sinä olet luonut, niin mikä on ihminen, että häntä muistat.

Herkistyneinä ylistämään suven kauneuden Luojaa, muistanemme, että ihmeellisin kuitenkin Hänen luomistöistään on ihminen, Hänen oma kuvansa. Lapsessa ja nuoressakin sen kuvan voi nähdä kauniina ja puhtaana, mutta iän karttuessa se usein himmenee ja saastuu

ja valitettavan usein sammuu pois. Meidän kasvomme, puheemme, koko olemuksemme heijastavat sisintämme ker-toen, asuuko siellä Jumalan Hengen antama puhtaus ja valo, ne arvot, joita meidän tulisi hellästi vaalia ja kasvat-taa. Vai asuuko siellä vain turhamai-suus, maailmanmielisyys ja epäusko, synti eri muodoissaan? Synti, jonka palkka on kuolema! —

Ajallinen suvemme menee pian ohi, sillä kaikki kauneus katoaa, nuoruus jää taakse, ja taivaat ja maat häviävät; vain ihmisen kuolematon henki palajaa Luojansa luo. Siksi tämä ajallinen, ihana suvemme onkin herkälle katseli-jalleen ennen kaikkea valtava saarna ikisuvesta, johon me jo nyt saamme uskon silmin katsella. Sillä Sana vakuut-taa, ettei Jumalamme ole ainoastaan Luojamme, vaan myös Lunastajamme, joka on jokaiselle valmistanut pelastuk-sen Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. "Meillä on lunastus hänen verensä kaut-ta, rikkomustemme anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan." Vain omakohtainen usko syntien anteeksiantamiseen ja rukoillen vaeltami-nen joka päivä hänen omanaan avaa meille oven ikisuveen, jossa mikään ei kaihdu ja jossa jokainen tajuamme kai-ken, kauneudenkin, täydellisesti ja jossa jokainen osaamme myös ylistää.

"Soi siellä virret toisin
kun täällä konsanaan.
Kun kasvoin aurinkoisin
käy lapses' laulamaan.
Sentähden armon alla
pyydämme vaeltaa,
sun tiellä vaikealla,
kun helle uuvuttaa."

Tiberias etelästäpäin
kuumien lähteitten tie-
noolta nähtynä.

Vielä Galileasta

Yksi päivähän sieltä tuli vasta kerrotua, jos muistatte. Kunpa olisikin ollut vielä monta päivää jäljellä, mutta oli vain puolitoista. Kiitos niistäkin! Elämäni eräistä ihmeellisimmistä päivistä.

Majaillessamme siellä Gennesaretin järven rannalla meidän kaupunkimme ja ostopaikkamme oli Tiberias. Se on suunnilleen puolivälissä järven länsirantaa ja "kibbutistamme" oli sinne matkaa vain pari kolme kilometriä eteläänpäin. Siellä saimme vaihtaa loput dollarimme Israelin rahaksi, ostaa taas halvalla banaaneja ja appelsiineja, nähdä itämaista katuelämää ja kuljeskella kaupoissa, vaikka oikein mukavaa ostamista ei enää löytynyt. Eräs löytö mielestämme oli kuitenkin ruukkukauppa, josta saimme kaunismuotoisia saviruukkuja ja maljakoita eivätkä maksaneet paljoakaan. Eräässä rantaravintolassa nautimme Pietarin kalaa ja vehnäleipää vahvistukseksenne. Saimme samalla seurata heittoverkolla kalastavien miesten työskentelyä järvellä.

Kaupunki sinään ei ollut juuri minikään näköinen. Tasakattoiset talot olivat jotenkin ränsistyneen näköisiä ja kadut

epäsiistejä. Ehkä kaupunki on joskus ollut loistavampi, perustihan Herodes Antipas sen hallituskaupungikseen ja antoi sille nimen silloisen Rooman keisarin kunniaksi. Synkkiä asioita tulee kuitenkin mieleen. Täällä Herodeksen linnassa Johannes Kastaja todennäköisesti oli vangittuna ja sai antaa henkensä maan jumalattoman elämän uhrina. Tiberias oli silloin pakanallinen kaupunki, Jeesuksen ei kerrota koskaan käyneen siellä, Herodesta hän nimittää "ketuksi".

Kolmisen kilometriä kaupungista etelään on kuuluisat kuumat lähteet. Paikalla on kylpylä, jossa aikojen kuluessa on käynyt paljon kylpijöitä, koska veden pitäisi suuren rikkipitoisuutensa takia vaikuttaa parantavasti. Vesi tuli höyryävinä puroina vuorilta ja niin kuumaa se oli, että kättä ei saattanut siihen pistää. Rikin katku tuntui ihan ilmassa.

Tiberiassa oli meillä vielä muuan elämys saadessamme käydä suomalaisessa kyläpaikassa. Skotlantilaisessa lähetys-sairaalassa työskentelee siellä kaksi suomalaista sairaanhoitajataria ja heidän vierinaan saimme olla. Toinen heistä

on Sairalan opiston entisiä oppilaita neiti Saimi Puusniekka. Olipa ihanaa saada meikäläisittäin kahvia ja virkistäytyä emäntiemme sydämellisestä ystävällisyydestä ja välittömyydestä.

Tiberiasta käsin lähdimme sitten autretkelle päämääränämme Kapernaum, joka sijaitsee Gennesaretin järven pohjoisrannalla. Automme pysähtyi Tabgaan. Saimme nähdä Leipäin ja Kalain kirkon. Siitä ensimmäisestä kirkosta, joka aikoinaan on pystytetty Jeesuksen ravitsemisihmeen muistoksi, on jäljellä enää lattia, nykyiset seinät ovat myöhemmin nousseet tuon alkuperäisen ja arvokkaan mosaiikkilattian suojaksi. Se oli todella kaunis vapaine sommitteluteline. Keskuksena oli leipäkori viisine leipineen kummallakin puolen kala. Ihmeen elävän tuntuisia lintuja muodostui lisäksi noista mosaiikkikuvioista rannan ruohojen keskelle, värit olivat sinistä ja vihreää. Sellainen oli se lattia.

Jätämme Tabgan ja lähdemme kävelämään eteenpäin järven pohjoisrantaan kiertävää tietä. Aurinko helottaa kuumana ja tien molemmin puolin levittäytyy ohdakepeltoja. On niin ihmeellistä taas ajatella, että pian olemme Jeesuksen omassa kaupungissa. Kuinka monta kertaa sanotaankaan evankeliumeissa: "Kun he saapuivat Kapernaumiin". Ja nyt olemme me saapumassa sinne. Puiston tapainen metsikkö on edessämme muuten autiolla ja asumattomalla rannalla. Tulemme ensin luostarimaisen asumuksen edustalle ja sieltä astuukin meitä kohti fransiskaanimunkki avain kädessään. Muita asukkaita ei täällä olekaan kuin tämä yksinäinen munkki. Hän päästää meidät muurin ympäröimälle synagooga-alueelle. Silmäimme edessä on kaunis näky: Suurten euka-

lyptuspuitten varjostamana osittain pystytetty synagooga juhlavine pilareineen. Jeesuksen synagooga! Maassa on runsaasti pylväitten kappaleita ja koristeellisia pilareitten päitä, eroitamme merkittäviä aiheita kiveenhakattuna: seitsenhaaraisen kynttiläljalan, pyörillä seisovan liitonarkin, Daavidin tähden.

Täällä Jeesus on saarnannut, näillä main parantanut sadanpäällikön palvelijan, Pietarin anopin, tehnyt lukemattomia ihmeitä. Täällä oli ollut hänen "kotinsa".

Aivan lähellä synagoogaa on Pietarin kodin paikka, jolle aikoinaan on ollut rakennettuna kristillinen kirkko. Jäljellä tästäkin on vain mosaiikkilattia, joka oli peitetty mullalla vahingoittumisen estämiseksi.

Paljon ei siis ollut entisestä Kapernaumista nähtävissä, samoin on käynyt Betsaidan ja Korasinin. Jeesuksen viuhdot tämän rannan kaupungeille, jotka eivät tehneet parannusta, tulevat mieleen katsellessa kaikkialle levittäytyvää autiutta.

Paluumatkan "huvilallemme" saimme tehdä lähetyssaarnaaja Syvännön moottoriveneellä järven pinnan välkkyessä auringon paisteesta ja lumipeitteisen Hermonin piirtyessä taustalla taivaanrantaan vasten.

Seuraavan aamupäivän saimme vielä nauttia Gennesaretistamme. Mikä kärsittämätön rauha on voinut vielä säilyä siellä. Kuinka olisimmekaan kaikki halunneet viipyä pitempään Galileassa, mutta se ei ollut mahdollista. Sinne jäi ikävä. Usein olemme ajatuksissamme siellä "ja aallot Tiberiaan hiljaa kuiskaa: Kas, kuinka syntistä hän rakastaa!"

Helvi Valkonen

Olisikohan Jeesuksen jalka astunut näitä rappusia?

Kiteen opiston johtaja, pastori Hytönen istumassa Kapernaumin synagoogan raunioportilla.

Päättäjäiset

Varmaan Sinunkin, opistoverini, mieleen on syvälle syöpynyt opiston päättäjäisjuhlien puhutteleva sanoma ja monien silloin elettyjen juhlahetkien herkäät muistot. Muistat varmaan lopettajaisten aattoillan auringon kajon, joka kultasi opistomme juhlasalin seinällä olevan Ristiinnaulitun kuvan hiljentyessä alkamaan iltaamme nyt jo saapuneiden juhluvieraiden parissa. Juhlallinen, pyhä tuntu kaikkialla ympärilläsi. Yhdyt Kanteleen lauluun: "Sä Jeesuksen, oot kilpeni, kallio, autuutein . . ." tuntien Vapahtajasi läheisyyden ehkä herkemmin kuin koskaan ennen. Ja kun hiljennyimme alkurukoukseen pyytämään Taivaallisen Isän siunausta juhliemme, eikö sydämeistäsi kohonnutkin kiitos Jumalan puoleen, joka oli tiesi opistokotiin johtanut ja Sinua niin runsaasti armonsa sanalla täällä ravinnut.

"Katso, minä panen tänä päivänä Sinun eteesi elämän ja hyvän, kuoleman ja pahan . . ." Näiden vakavien sanojen eteen jouduimme johtaja Salomaan puhuessa 5 Moos. 30 luvun 15, 19 jakeitten johdolla. Kuljenko minä elämän tiellä, joutui moni varmaan itseltään kyselemään tämän raamatun sanan edessä.

Illan suurin hetki, opistomerkkien saaminen koitti. Ensiksi merkin sai opistossa ensimmäistä vuotta opettajana toiminut agr. Julia Vesterinen. Juhlayleisön laulaessa: "Rohkenetko minkä maksoi", kiinnostivat opettajamme merkit meidän rintaamme. Omakohtaisen raamatunlauseen sai jokainen opistomerkkin saamisen yhteydessä. "Meillä on lunastus" — jaksanko uskoa sen omalle kohdalleni ja voinko kantaa merkkiäni ilomieliin ehkä joskus pilkan ja ahdistuksenkin kohdistuessa minuun? Näin varmaan joutui moni opistolainen kohdallaan ajattelemaan saadessaan opistomerkkin. Kyynel kohosi silmäkulmaan. Oma voimattomuus tuntui suurelta. Lauloimme opistomerkit saatuaamme: "Ja ristin lipun juurella . . ." Siinä oli lohdutus. Ei tarvitse lähteä yksin. Jeesus on oleva johdattamassa ilon ja surun aikoina.

Johtaja puhui nyt meille opistomerkkin velvoituksesta ja siinä olevien sano-

jen merkityksestä. Lauloimme Kanteleesta 567, jonka jälkeen opettaja Valva Salomaa lausui runon: "Opistokodista lähteville". Opiston lausuntakuoro esitti runon: "Itkisinkö, kysyisinkö?" Lauloimme: "Vain Sun veres Jeesus" ja opiston musiikkikerho lauloi laulut: "Maan korvessa" ja "Pyhä liekki". Virren 486 jälkeen jatkui iltaa Kanteleen laulujen ja vapaan sanan merkeissä. Agr. Vesterinen puhui jättäen muistoksi raamatun sanan: "Nouse, ole kirkas . . ." Jes. 60: 1. Johtajatar Valkonen muistutti mieliin Jeesuksen sanat: "Vähän on tarpeen, oikeastaan yksi vain". Ilta päättyi virteen 216.

Varsinaisen lopettajaispäivän ohjelma alkoi jumalanpalveluksella, jossa saarnan piti johtaja Salomaa päivän tekstin johdolla. Yleisöä oli saapunut runsaasti.

Kokoontuimme klo 13 päiväjuhlaan. Alkuvirren: "Jeesus johdata, tiemme kulkua" jälkeen lausui opiston lausuntakuoro runon: "Lähdön aamuna". Sakari Pennanen puhui ja rouva Kielo Jänönen esitti yksinlaulua. Tirehtööri Pelikka soitti pianolla Bachin A-molli fuugan. Nurmeksen kirkkokuoro lauloi tämän jälkeen: "Pääsiäislaulun" ja "Nuorisovirren". Kirkkoherra Hopia puhui: . . . Kristus sinua hoitelee, jos haluat pysyä hänen ikeessään. Herra lähtee mukaasi kotiisi ja arkielämäsi. Terttu Lankolainen lausui Ps. 84 ja opiston musiikkikerho lauloi: "Kyrie eleison" ja "Sen suven suloisuutta". Opettaja Vakkilainen puhui. Juhla päättyi rukoukseen ja kiitosvirteen 427.

Iltajuhlan aloitimme Kanteleen laululla 567. Johtajatar Valkonen puhui aluksi Kolossalaiskirjeen lauseesta: "Pysykää uskossa siihen perustuneina, horjattamatta pois toivosta, jonka Jeesuksen Kristuksen evankeliumi antaa". Marjatta Pitkänen esitti lausuntaa ja opiston kuoro sai laulaa vielä kerran koko joukkona: "Loista kevätaurinko", "Täällä pohjantähden alla" ja "Nyt vielä etehesi". Tämän jälkeen puhuivat Kalevi Rätty ja Rainer Nevantaus. Yhdessä laulettiin: "Rohkenetko, minkä maksoi . . ." laulun jälkeen puhui pastori Aimo Junkkari sanoen mm.: "Pysykää seurakunnassa, sen jumalanpalveluksessa, te täältä opistokodista nyt lähtevät nuoret. Jumala kutsuu meitä jokaisista erikseen puhuteltavakseen. Herra haluaa sinua hiljaisuudessa puhutella. Ihminen ei voi kiusausten ja lankeemusten tullen toista auttaa, vain Herra voi.

Helsingin evankelisesta kansankorkeakoulusta

Tervehdykseni teille hyvät toveriliittolaiset tämän Pirtin Viestin välityksellä Helsingin evankelisesta kansankorkeakoulusta. Nythän ovat jo kaikki koulut ja opistot sulkeneet ovensa. Mutta kaikilla ovat muistot tuoreessa mielessä. Talvikausi on varmaan kulunut monella opiskelijalla nopeasti. Niin kului aika. Helsingissäkin.

Pääsin syksyllä niiden neljänkymmenen yhden onnellisen joukkoon, jotka valittiin kansankorkeakouluun talvikaudeksi. Hieman pelkäsin tuota opinahjoa ja ajattelin, quinkahan siellä pääsee alkuunkaan. Mutta tuo pelko vähitellen häipyi, sillä koulun alussa ei näyttäneykään niin vaikealta kuin olin ajatellut. Kahdella ensimmäisellä viikolla meitä ohjattiin ja valmennettiin tulevaan opiskeluun.

Aika kului eteenpäin ja tulimme ensimmäiseen tenttipäivään. Tentit olivatkin tämän jälkeen jatkuvasti joka toinen perjantai. Nyt alkoivat päivällä monet luennot vaatia tarkkaavaisen kuunteluun. Tulivat siihen vielä aineitten kirjoittamiset. Niille opiskelijoille, jotka halusivat olla mukana nuoriso- ja pyhäkoulu-työssä, alkoivat vaativat ja paljon aikaa vievät kerho- ja pyhäkoulutuntien val-

mistelut. Itse olin mukana pyhäkoulu-työssä. Ehkä kaikkein eniten sain itselteni pyhäkoulutyön kautta. Oli hyvin hauskaa kokoontua joka sunnuntai lasten kanssa. Jokainen pyhäkoulun opettaja saa olla kiitollinen, että Jumala haluaa käyttää meitä niin kalliiseen tehtävään. Minulle selveni entistä velvoittavammaksi, kuinka tärkeää onkaan saada lapset jo varhain Jumalan sanaan juurrutetuksi. Vaikka vei paljon aikaa, sai siitä kuitenkin runsaasti siunausta kaikkeen aherrukseen.

Työpäivä alkoi koulussamme käydä yhä vaativammaksi. Ymmärsimme jo hyvin, että olimme tulleet todella opiskelemaan. Aikaa ei enää riittänyt muuhun kuin lukemiseen. Kevätlukukaudella täytyi jokaisen laatia melko laaja tutkielma, se tuottikin meille "päänvaivaa". Itsenäinen työskentely kyllä harjaantui tutkielmaa tehdessä. Monta tärkeää asiaa opimme tutkielmaa valmistessa ja niitä kuunnellessa. Uskontotunnit, aamu- ja iltahartaudet syventivät ajatuksiamme joka päivä. Ennen kaikkea koulussa tahdotaan ohjata meitä Jeesuksen Kristuksen seuraajiksi. Monet rikkaat hetket saimme viettää Jumalan sanan ääressä. Tällaisia tilai-

Jatkoa sivulla 24.

Pysy uskossa. Mikään ei voi tuhota uskovaa nuorta."

Välialjalla nautitun kahvitarjoilun jälkeen juhla jatkui Kanteleen laululla 414, jonka jälkeen opistolaiset Annikki Meriläinen ja Hilka Heikura lauloivat laulun "Hetkinen Jeesuksen seurassa". Agr. Vesterinen puhui sanoen: "Katsokaa Jeesukseen, te tarvitsette voimaa matkallanne." Musiikkikerhon esittämän Krohnin säveltämän 8. Psalmin jälkeen puhui johtaja Salomaa jättäen muistoksi raamatun sanat: "He ovat voittaneet Karitsan veren ja todistuksen sanan kautta". Älkää unohtako näitä kahta tärkeää: Karitsan verta ja todistuksen sanaa. Meidän täytyy pyytää sitä armoa, ettemme tallaisi Karitsan verta jalkoihimme. Kuinka monta kertaa Vapahtaja on tahtonut tarjota meille armoa ja

kuinka monta kertaa olemme sen hyljänneet. Jos Jeesuksen veren armossa tahdot kulkea, älä silloin pelkää. Jeesus on antava voimaa hänen tunnustamisesensa. Niin kauan kuin kannatte opistomerkkiä, tunnustatte Jeesustanne. Jumala kasvattaa teitä näihin tehtäviin, kunhan vain tottelette häntä. Turvatesanne ristin sanomaan, on Jumala vahvistava teitä kaikessa. Nämä sanat jäivät viimeisinä mieliimme lopettajaisjuhliemme sanomarikkaudesta.

Ristin Herra oli puhutellut näillä juhliilla, hän oli laskenut siunaavat kätensä yllemme. "Sun risti Golgatalalla, se voitonlippu on, vain siihen katsomalla, mä kuljen voittohon". Näin lauloimme loppuksi. Risti yksin on voitonlippu. Tahdommehan katsoa aina siihen.

Seija Räsänen.

Terveisiä

Hyvät surinalaiset ym. 1944—45 opistolaiset.

Sydämelliset tervehdykset kaikille Teille tytöt, missä lienettekin.

"Vuosikymmen' kauemman jo siitä lie", kun meidänkin kurssimme hajaantui ja emme ole monet toisiamme sen jälkeen nähneet. Saattaapa hyvinkin olla, että emme täällä taipaleella tapaakaan jokaista, mutta suokoon Jumala, että siellä tapaisimme, minne taistellen ja toivoen, välillä väsyenkin, pyrimme.

Me olemme varmaan kaikki kokeneet paljon. Toiset ovat menneet kovasti eteenpäin, edistyneet ja menestyneet, mutta on meissä sellaisiakin, jotka yhä tunnemme istuvamme oppilaan paikalla elämässä. Ja mitä kaikkea meidän onkaan opiskeleminen: itsensä hillitsemistä, kärsivällisyyttä, nöyryyttä, toisten ymmärtämistä, hyvyttä ja lempeyttä. Entä sitten ne jokapäiväiset askareemme! Miten hartaasti yritämmekään ja saatamme silti epäonnistua töissämme ja taas olemme omastakin mielestämme mahdottomia ja tyhmiä. Varsinkin jos ympärillämme on arvostelevia ja kovia ihmisiä. Mutta juuri näin ollen saattaa Jumala tulla lähelle. Hän näkee hyvän tahtomme ja yrityksemme ja Hän ymmärtää. Olenko väärässä, mutta minä en tahdo ajatella, että Hän on ainoastaan tuomitseva Jumala. — Ei, antakaa minun uskoa, että laupias ja armahtavainen on Herra.

Lastemme kautta Jumala meitä ihmeellisesti lähestyy ja puhuttelee. Eikö se ole Hänen ojennuksensa, kun pieni poikamme iltasella ristii kätensä ja sanoo: "Etkö sinä äiti muistakaan iltarukousta, näinkö se oli: 'Jeesus siunaa pientä lasta, estä vaaraan joutumasta!' Tai kun tyttömme pyytää laulamaan enkeleistä.

Näillä ajatuksilla muistelen Surinan Kaijaa, Irjaa, Katria, Eevaa, Katri Vappua, Impiä, Ailia ja Annikkia. Vielähän oli: Maila, Aune ja Helena. Älkää unohdako Pirtin Viestiä, tämän kautta voimme tervehtiä toisiamme, ettei kukaan jäisi unohduksiin.

Taivaan Isän, rakastavan Jumalan haltuun!

Kyllikki Tuononen,
o.s. Korhonen, Säyneinen kk.

"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu." Näillä psalmin sanoilla tahdon lähettää terveiseni tämän Pirtin Viestin välityksellä teille toveriliittolaiset. Olen niin hartaasti odottanut, että joku myöskin "meikäläisistä", III:n kurssin oppilaista, olisi kirjoittanut lehteenme jotain. Mutta se on ollut turha toivo. Kaikki ovat vain hiljaisuudessa työskennelleet perheensä hyväksi. Meitä "maan hiljaisia" varmaan on suurin osa toveriliittolaisista. Ehkä hymähdät, mitäpä nyt minun elämässäni olisi selaista, jota kannattaisi toisille kertoa, sehän on kaikki niin tuttua ja jokapäiväistä.

Rohkenen kuitenkin vähän aivankuin raottaa kotimme ovea, tai rovasti Tammin sanaa käyttäen, lastentarhan ovea. Onhan meillä yksitellen laskien jo kerrassaan viisi lasta: 3 tyttöä ja 2 poikaa. Ei enää ole liian hiljaista niinkuin muutamia vuosia sitten. On kädet täynnä työtä ja ajatukset vieläkin enemmän. Usein ajattelen, kumpa Herra opettaisi minua oikein kasvattamaan nämä taimet, jotka Hän on minun hoitooni uskonut. Sehän on tärkein perheen äidin tehtävistä, että osaisi ohjata heidät taivaan tielle, tuntemaan Jeesuksen heidän omana Vapahtajanaan.

Sunnuntaisin olen yrittänyt pitää pyhäkoulua ja silloin meitä on suuri joukko koolta, sillä oppilaita on aina kolmattakymmentä. Kun on suuria ja pieniä sekaisin, niin on vähän vaikeata saada kaikkien mielenkiinto pysymään vireillä. Mutta toisaalta itsekin aivan kuin virkistyy yhdessä Sanan ympärillä oltaessa.

Kun opistosta lähdimme 12 vuotta sitten, niin ajattelin, kuinka voi kestää uskovaisena kylmän maailman keskellä. Ei yksin olisi kyllä kestänytään. Mutta Jeesus on nostonut ja kantanut yli vaikeuksien, jopa sellaistenkin, jotka ovat tuntuneet aivan ylipääsemättömiltä. Siitä Hänelle yksin kiitos!

On niin turvallista vaeltaa, kun tiedämme, että Jeesus on aina kanssamme. Haapamäellä 21. 5. 1956.

Aili Eteläaho, o.s. Hiltunen,
Haapamäki (Niemelä).

Oman neuvon vai Jumalan tahdon mukaan?

Minun kansani ei kuullut minun ääntäni, eikä Israel noudattanut minun mieltäni. Niin minä annoin heidän mennä pois sydämensä paa- tumuksessa, he saivat vael- taan omien nevojensa mu- kaan.

Ps. 81: 12, 13.

Monesti taistellaan Jumalan kanssa omien suunnitelmien puolesta vaatien häntä suostumaan niihin. Jumalasta vie- raantunut vaatii omaatuntoaan vaike- nemaan. Tahdotaan vaeltaa omien neu- vujen mukaan.

Jumala saattaa taipua antaen meidän tahtomme tapahtua. Omatunto turtuu eikä enää syytä. Luuletko, että se on on- nellinen tila? Ylläoleva sana pitää sitä onnettomuutena, johon sisältyy Jumalan rangaistus. Oletko tullut ajatelleeksi, mi- ten asiat silloin todella ovat, kun Jumala antaa meidän tahtomme toteutua puut- tumatta itse millään tavalla asioitten kulkuun?

Emme näe tulevaisuuteen esittäessäm- me hänelle vaatimuksiamme. Ehkä huo- menna emme enää toivoisikaan sitä, mi- kä tänään miellyttää. Me saamme nyt kuitenkin tahtomme läpi ja sen mukana seuraukset, joita emme aavistaneetkaan.

Tai omatunto vaikenee — kuten olem- me usein toivoneet. Voimme tehdä syn- tiä tuntematta enää kipua sen johdosta. Mutta myöskin saamme kantaa syntim- me seuraukset — ajattele, mitä kaikkea tähän sanaan mahtuu jo ajassa — ki- rouksen ja onnettomuuden omassa elä- mässämme, ja nähdä sen leviävän lä- himpiemme elämään. Jos näkisimme tä- män ennakolta, synnin viehätys haih-

tuisi, emmekä vaatisi omaatuntoa vaike- nemaan. Psalmilaulaja on nähnyt asian ytimeen, kun hän ylistää onnelliseksi miestä, joka aina on aralla tunnolla.

On tosin vaikeata sanoa Jumalalle: ta- pahtukoon sinun tahtosi. Mutta on koh- talokasta, jos Jumala sanoo: saat vael- taan oman neuvosi mukaan.

Toivo Salomaa.

Onnen ohjat

*Onnen ohjat ihmisellä
ylempänä aina,
käynen joko ilon teillä
taikka surun, vaivan.*

*Paimenemme tuntee meidät,
tietää sydämemme.
Ihmiset ne koskaan eivät
näe lävitsemme.*

*Kaiken antaa Paimenemme,
mitä tarvitsemme.
Kaikki, minkä Hältä saamme,
ain' on onneksemme.*

*Harvoin kyllä surun hetken
huomaan onnekseni,
kunnes joskus aikain mennen
nään sen hyväkseni.*

*Kiitos, Taivaallinen Isä,
huolenpidostasi.
Armoasi mulle lisää,
muuta sydämeni.*

Helmi Hakkarainen.

Juhannukseksi opistolle

Sehän on toveriliittolaisen toive kesämatkojen suhteen ennenkaikkea. Luonto on silloin kauneimmillaan opiston ympärillä ja on näin juhla-asuun pukeutuneena ikäänkuin valmistautunut toivottamaan opistonuoret tervetulleiksi tutuille ja muistorikkaille paikoille viettämään kesän suurta juhlaa ja ennenkaikkea virkistymään Jumalan rakkauden ja armon paisteessa.

Juhla aloitetaan tavanmukaisesti, jos sää sen sallii, Kohtavaaralla klo 19. Sitten tullaan alas opistolle, jonka jälkeen alkaa kokkojuhla rannalla laulujen ja ohjelman vaihdellessa. Sunnuntaina on aamuhartaus klo 8, päiväjuhla klo 13 ja iltajuhla klo 18.

Tervetuloa toveriliittolaiset ja opiston ystävät suurin joukoin juhannusjuhille opistokotiin! Tulkaa rukoillen siunausta yhdessäolollemme!

Helsinkiin

Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhla ja Nuorisoliiton 50-vuotisjuhla on Helsingissä 28. 6.—1. 7. 1956. Se on tavallaan myöskin evankelisten opistojen nuorten kesäinen kohtaamispaikka. Juhlan suuressa nuorisotilaisuudessa kaikki opistomme esittäytyvät. Lähetysasia on siellä myöskin keskeisesti esillä. Pastori Seigoro Ushimaru, joka silloin vielä on maassamme, esiintyy juhlilla pariinkin otteeseen. Jos jollakin toveriliittolaisella olisi tilaisuutta tällaiseen matkaan, saisi hän siitä itselleen varmaan suurta virkistystä. Viimeinen opistokurssi lähtee sinne jälleen mahdollisimman monilukuisena.

KANSIKUVA: Opisto Kohtavaaralta nähtynä.

Kaisu Piirainen pyhäkoululuokkansa tyttöjen kanssa. Lähetysaarnaaja Valtosen pikku Timo on myös päässyt kuvaan.

Pohjois-Karjalan ja Kainuun Ev. Nuorisoliittopiirin kesäjuhlia

Piirin toinen kesäjuhla pidetään Juuassa elok. 11—12 päivinä. Puhujana on m.m. pastori Antero Kruus, joka senjälkeen yhdessä Pekka Lehiköisen kanssa pitää seuratilaisuuksia seuraavissa paikoissa: 13 p. Paalasmaassa, 14 p. Timovaarassa, 15 p. Nurmeksen Saramalla ja Ronkelissa, 16 p. Kontiolahdella (as.), ja ovat mukana raamattu- ja luentopäivillä, jotka pidetään Lieksassa syyskuun 27—30 päivinä.

Pastori Lauri Torppa ja piirisihteri Vilho Muttonen pitävät tilaisuuksia: heinäk. 14—15 päivinä Lieksassa, elokuun 25—26 p. Enon kirkolla, 27 p. Kuhmon Lauuksella, 28 p. Kämärän Kopolassa, 29 p. Niemisen kylässä, 30 p. Polvelassa ja Venäjänvaaralla, 31 p. Timoniemen Taimistossa, ja ovat mukana myöskin Piirin syysjuhlassa Kiihtelysvaarassa syysk. 1—2 päivinä. Piirisihterit Otto Muhonen ja Vilho Muttonen: Elok. 20 p. Luutalahti, 21 p. Kovero, 22 Marjovaara.

Toveriliittolaiset, yrittäkää päästä teitä lähellä oleviin tilaisuuksiin ja jos mahdollista, rikastuttakaa niitä myöskin omalla ohjelmallanne. "Autuaita ovat ne, joilla on mielessänsä pyhät matkat."

Tietoomme on tullut:

KIHLOISSA:

Eino Kurki	
Eeva Ikonen	1949—50
Mikko Westergård	
Maila Korhonen	1950—51

VIHITTY:

Tauno Piirainen	
Anna Seppänen	1952—53
Jorma Karjalainen	
Milja Karjalainen	1954—55

Sydämelliset onnittelut! "Sinä neuvot minulle elämän tien; ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti."

Ps. 16: 11.

RAAMATUNLUKUMME

Kesäkuun 25. päivänä alamme lukea Johanneksen evankeliumia, jälleen yhden luvun päivässä. Sitten siirrymme järjestyksessä eteenpäin Apostolien Teokoihin, Roomalaiskirjeeseen ja vielä ennatämme I Korinttolaiskirjeen ennen syysnumeroin ilmestymistä.

"Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana." Kol. 3: 16.

Kiire

Sana kiire ei näytä kuuluvan ensinkään Uuden testamentin sanavarastoon. Ei se varmaan kuulu Jumalan järjestykseenkään, vaikka ihmisillä nykyään onkin aina kova kiire.

Mistä kiire sitten johtuu? Sitäkö, että on niin paljon työtä? Ei. Työtä on aina enemmän kuin voimme tehdä. Ei kukaan muu kuin Jeesus voi tästä elämästä lähimmäisensä sanoa: "Se on täytetty." Mutta

on ihmisiä, jotka juoksevat kaapin luota toisen luo tietämättä, mitä ja mistä heidän piti noutaa; jotka vetävät kengän nauhan poikki juuri, kun pitäisi lähteä, ja jotka kiireessä törmäävät vastaantulijaan. Eivät he tätä maailmaa saa sen valmiimmaksi kuin heidän rauhalliset lähimmäisensä. Mutta heitä ajaa heidän levoton mielensä. Kiire on vain epäjärjestyksistä ja sen vuoksi syntii.

Miten saisin elämäni järjestykseen? Näin kysynet Sinäkin... Järjestys ei ala töiden järjestämisestä, vaikka sekin on tärkeä asia. Sisäinen ihminen on saatava järjestykseen. Jeesuksen elämässä oli paljon työstä huolimatta suuri rauha. Mutta hän valmistuikin työhönsä ruokoihin, jopa kokonaisista öitä. Luther sanoi, kun hänellä oli kiire: "Minulla on nyt niin paljon tehtäviä, että ellen joka päivä käytä kahta tai kolmea tuntia rukoukseen, en tule toimeen päiväkkään."

Jeesus kutsuu myös meitä kiireisen ajan ihmisiä: "Tulkaa autioon paikkaan ja levähtäkää vähän." Jos tätä kehoitusta noudatetaan, sinulla ei ole tänään kiire.

Alli Autere: Nuorison Hartaus.

Kyöneleet silmissä helvettiin

Herodes pelkäsi Johannesta, koska tiesi hänet vanhurskaaksi ja pyhäksi mieheksi, ja suojeli häntä. Ja kun hän kuunteli häntä, tuli hän epäroivälle mielelle monesta asiasta; ja hän kuunteli häntä mielellään.

Mark. 6: 20.

Jumalan valtakunnan historiassa on Herodeksen nimellä synkkä kaiku. Tämä Herodes oli sen Herodes Suuren poika, joka oli kuninkaana Jeesuksen syntyessä. Omena ei putoa kauas puusta. Herodes-suku on todellakin oikeata tiikerisukua. Ei ole ihme, että tiikeri synnyttää toisen tiikerin. Kuitenkin tämä tiikerinsydän oli altis Pyhän Hengen vaikutukselle. Se käy ilmi tekstistämme.

Sanotaan: "Herodes kuunteli Johannesta", ja lisätään vielä: "Hän kuunteli häntä mielellään." Ei Johannes Kastaja ollut mikään hovisaarnaaja, jota oli kuunneltava hurskaiden hovitapojen vuoksi. Herodes varta vasten kutsutti hänet luokseen. Hän halusi kuulla Johannes Kastajan puhetta. Sen taas tie-

dämme, mitä hän puhui. Synnistä hän puhui. Eiköhän silloin otettu keskustelun alaiseksi myös Herodeksen avioliitto. Johannes tuomitsi sellaisen avioliiton jyrkästi synniksi. Kuninkaalla ei ollut lupa pitää puolisonaan vielä elävän veljensä vaimoa. Hovin kevytmielisestä elämästä Johannes puhui. Monet Herodeksen väärät tuomiot ja julmat työt hän veti esiin. Ihmeellistä oli, että sana sattui tällaiseen sydämeen. "Herodes tuli epäröivälle mielelle." Tuntuu siltä, kuin hän Johannesen puhetta kuunnellessaan olisi tullut sängen vakavaksi. Ehkäpä hän salaa pyyhkäisi kyyneleenkin silmäkulmaansa, sillä hänen omaantuntoonsa oli sattunut. Varmaan tämän sanan vaikutus tuli myös ilmi hänen elämässään. Ehkä vain hänen puolisonsa huomasi muutoksen. Ehkä Herodes johonkin tekosyyhyin vedoten kieltäytyi jostakin ennen harjoittamastaan kevytmielisyydestä.

Vaikutus tuli ilmi myös toisella tavalla: "Herodes pelkäsi Johannesta." Aja telkaa: kuningas pelkäsi vangittua saarnaajaa. Hän ei pelännyt, että tämä karkaisi hänen päälleen ja surmaisi hänet, hän pelkäsi omia tekojaan. Hän pelkäsi sitä totuuden valoa, johon hänen pimeyden tekonsa olivat joutuneet. Koko hänen elämänsä oli siinä valossa yksi ainoa suuri synti. Se valo tuomitsi hänet vääräksi, jumalattomaksi kuninkaaksi ja ihmiseksi. Kuitenkin hän rakasti Johannes Kastajaa, koska sanotaan, että kuningas suojeli saarnaajaa. Oli siis niitä, jotka himoitsivat Johannes Kastajan kuolemaa. Oli varsinkin yksi, Herodeksen puoliso. Hän tiesi kyllä, mistä kuninkaan muuttunut mieli oli lähtöisin. Hänkin pelkäsi Johannesta. Hän pelkäsi, että hän voisi menettää asemansa kuninkaan puolisona. Sen tähden hän väijyi kuin naarastiikeri sopivaa tilaisuutta hyökätäkseen saarnaajan kimppuun. Mutta Herodes suojeli Johannesta.

Tällaisen alkavan Pyhän Hengen vaikutuksen alaisena oli Herodes. Olisiko han teidänkin joukossa joku samanlainen? Ei sinun ole pakko aamulla avata radiotasi aamuhartautta varten. Teet sen kuitenkin ja teet sen mielelläsi. Ei sinun ole pakko mennä kesäkokoukseen, jossa ollaan Jumalan totuuksien ääressä, mutta sinä teet sen kuitenkin ja teet sen mielelläsi. Kuuntelet kuten Herodes mielelläsi Jumalan sanaa. Ehkä sen vaikutus on jollakin tavoin tullut esille elämässäsi. Varsinkin läheisimpäsi sen huomavat, vaikka sinä koetatkin salata sitä.

Samalla sinä kuitenkin pelkääät sanan valoa. Tiedät, ettei suhteesi Jumalaan ole oikea, ja se tässä on kummallista: pelkääät, että suhteesi tulee oikeaksi. Olet arvoitus itsellesikin. Tunnet, kuinka väkevästi Jumala kutsuu, mutta myös, kuinka maailma vetää ja viehättää.

Käykö sinun lopulta samoin kuin Herodeksen? Vielä uudestaan kysyn: Käykö sinun samoin kuin Herodeksen?

Herodes saa vielä Johannes Kastajan kuoleman jälkeen väkevän kutsun. Kun Jeesus alkaa vaikuttaa ja hänen ihmeellisistä sanoistaan ja teoistaan kerrotaan, Herodeksen omatunto herää. Hän ei saa rauhaa. Unissakin hänen eteensä tuli Johannes Kastajan verinen pää sellaisena, kuin hän sen kerran oli nähnyt oman tyttärensä lautaselle asettamana. Pelästyen hän sanoi: "Johannes Kastaja on noussut kuolleista." Uudestaan Herodes kuuli voimakkaana saman kolkutuksen tunnossaan kuin kerran ennen. Nyt hän hengessään pelkäsi kuolleista noussutta Johannesta vielä enemmän. Pian hän kuitenkin näyttää rauhoittuneen, kun asia selvisi hänelle. Mutta se oli kamalaa rauhoittumista syntiin ja epäuskoon. Herodes oli taas entisensä, vieläpä entistä paatuneempi ja Jumalan Pyhän Hengen vaikutukselle kokonaan kovettunut. Sanotaan: "Herodes ihastui, kun sai nähdä Jeesuksen." Mitä? Ihastuiko? Oliko hänen tuntosensa sittenkin herkkä? Oliko hänellä sittenkin tunnustettavanaan syntejä, jotka näin kauan olivat painaneet hänen omaantuntoaan? Ei, Herodes ei sellaista enää ajatellutkaan. Hän odotti vain, että Jeesus olisi tehnyt hänen edessään jonkin ihmeen. Jeesuksesta sanotaan, ettei hän vastannut sanaakaan mihinkään Herodeksen kysymykseen. On kauheata, kun Jeesus vaikkane. Herodes oli nyt lopullisesti kypsä helvettiin. Vaikka hän oli vielä tämän maan päällä, oli armonaika hänen kohdaltaan loppunut. Sanotaankin: "Herodes lähetti Jeesuksen pilkattuna pois."

Näinkö käy sinullekin, joka nyt Jumalan Hengen koskettamana kuuntelet mielelläsi Jumalan sanaa, joka tulet epäröiväksi monessa suhteessa, joka rakastat evankeliumin saarnaajia, näinkö sittenkin käy? Menetkö kyyneleet silmissä helvettiin? Rakas ystävä, ei sinun tarvitse mennä. Olet lunastettu. Usko jumalattomana häneen, joka tekee jumalattoman vanhurskaaksi. Pyhä henki kutsuu sinua uskomaan evankeliumia.

K. W. Tamminen: Uusi aamu, uusi armo.

Rakennuskausi on alkanut!

Rakentakaa taloudellisesti. Käyttäkää omakotitaloissanne, sokkeleissanne, karja- y.m. rakennuksissanne **TELL**-tiiliä. Tehdasvalmisteen **ISOTA-palkki** helppo, halpa ja nopea välimattoratkaisu.

Toimitamme suoraan varastosta:

kaivonrenkaita, uurre- ja muhviputkia, katto- ja sementtiä, aitapylväitä y.m. sementtialan tuotteita

Nurmeksen Sementtivalimo

puh. 165

Sisarliike: LUJABETONI, Siilinjärvi, puh. 131

Raja-Karjalan Osuusliike

Nurmes

Myymälöitä Nurmeksen, Juuan, Valtimon ja Rautavaaran kunnissa.
Leipomo — Säästökassa.

Puhelin:

Nimihuuto. Oma keskus yhdistää eri osastoille.

Uusi Baari

Kaarlonkatu 4, puh. 468

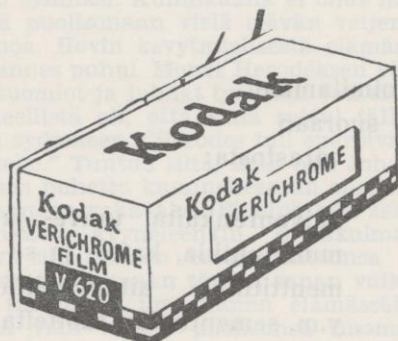
Uusi Kukka- kulma

Kaarlonkatu 4, puh. 515

Lasten Vaatetus ja Lelu

PYP:n talo, puh. 462

Valokuvauksen harrastelijoille!

Tarvitessanne filmejä olisimme iloisia, jos voisitte täydentää filmirullatarpeenne ostamalla niitä meiltä. Tässäkin asiassa palvelemme Teitä mielellämme.

Kameratöitä vastaanotetaan. Filminne kehitämme, kopioimme ja suurennamme. Kameratöitä vastaanotetaan myös postitse. Muistin helpottamiseksi tulee vain laittaa osoitteeksi Nurmes, Valokuvaamo. Läheytksenne tulee kyllä perille.

Valokuvaamo H. F. SJÖBLOM

Nurmes, Harjukatu 7, puh. 244

T:mi M. Kinon

Nurmes — Kauppatori — Puh. 286

Kangas-, lyhyt- ja sekatarvarainliike

J. H. Mikkonen

Nurmes — Kaarlontie 4 — Puh. 227

Polkupyörä- ja urheiluliike

V. Kuittinen

Nurmes — Rajakatu — Puh. 330

Nurmeksien Osuuskassa

Pääkonttori Porokylässä.
Sivukonttorit Nurmeksien kauppalassa ja Saramolla.

Naisten Pukimo ja Käsityöliike

Nurmes — Kauppatori 7 —
Uusi Arava — Puh. 89

TILAUSOMPELIMO

Kansallis-Osake-Pankki

Konttoreita 266, m.m.:

Nurmeksessa, puh. 16 ja 328
Lieksassa, ” 67
Juuassa, ” 60

Jukolan rautaosastot

ovat rakentajien rautakauppoja. Ne toimittavat Teille hyviä tarvikkeita kohtuullisiin hintoihin.

Neuvotelkaa luottamuksellisesti
tarvikehankinnoistanne kanssamme.

JUKOLAN OSUUSKAUPPA

NURMEKSEN KAUPPA-OSAKEYHTIÖ

SEKATAVARAIN TUKKU- JA VÄHITTÄISLIIKE — NURMES

”Tavaratalomme” Nurmeksen kauppalassa sekä lukuisat sivumyymälämme Nurmeksen, Juuan ja Valtimon kuntien alueella ovat valmiina palvelukseenne monipuolisin tavaravalikoimin.

TYTÄRYHTIÖMME

NURMEKSEN RAUTA-OSAKEYHTIÖ

alansa ainoa erikoisliike paikkakunnalla, huolehtii rauta- ja rakennusalan tarvikehankinnoistanne...
Tervetuloa!

Minä olen teidän kanssanne joka päivä

Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.

(Matt. 28: 20)

Eikö tämä Vapahtajamme vakuutus ole ihana: "Minä olen kanssanne joka päivä!" Jospa vain aina sekä iloissa että suruissa muistaisimme sen ja saisimme siitä lohdutusta! Vaikka kaikki, jotka ovat meille rakkaita, hylkäisivät meidät — on hän kuitenkin iäti luonamme. Vaikka näyttäisikin siltä kuin hän olisi kätkeytynyt meiltä, on hän kuitenkin kanssamme. Jos vihollinen vaikeina pimeinä hetkinä tahtoo meille uskotella: "Jumala on sinut hyljännyt, hän ei sinua armahda", niin antakoon Herra meille voimaa voittamaan kiusauksen ja lujasti uskoen sanomaan: joskaan en voi häntä nähdä enkä juuri tällä hetkellä tuntea hänen läsnäoloaan, on hän kuitenkin kanssani, sillä hänen sanansa pysyy aina totena. Hänhän ei voi hyljätä minua, sillä Isä antoi hänet katkeriin kärsi-

myksiin, ettei meidän tarvitse tuntea itseämme hyljättyiksi. Miten lohdullista onkaan jo aamuhetkellä, jos sitten aamu valkenee joko valoisana ja iloisena tai täynnä huolia ja tuskia, antaa ensimmäisen ajatuksen olla: Vapahtajani on kanssani, hän kohottaa läsnäololaan päivän ilot ja lievittää tuskat. Hän auttaa kantamaan vaivoja ja raivaa tieltä kaiken, mikä voisi koitua minulle vahingoksi. Yön pimeässäkin hän on vartijani ja suojani. Jos hän näkisikin hyväksi antaa minun viettää se valvoen, ehkäpä tuskissakin, niin onhan hän kuitenkin luonani ja antaa voimaa hiljaa kuulemaan häntä, sillä varmasti hänellä on paljon sanottavaa ja kirkastettavaa minulle yön hiljaisina hetkinä. Herra auttakoon meitä kaikkia aina muistamaan tätä ja lapsenuskolla luottamaan siihen, että hän on nyt ja vastakin luonamme aina viimeiseen hetkeemme asti, hetkeen, jolloin ei enää kukaan muu voi meitä auttaa.

Kirjasta: Valoa pimeässä.

Jatkoa sivulta 15.

suuksia olivat varsinkin lauantai-iltaiset kokoontumiset.

Toverihenki koulussamme oli hyvin yhtenäinen, tunsimme siellä niinkuin opistossakin kuuluvamme yhteen perheeseen. Olemmehan kaikki taistelemassa "Kristuksen ristin sotureina" — niinkuin eräässä runossa sanotaan. Meille puhuttiin alkajaisjuhlassa, että Jumala on johdattanut meidät kouluumme ja

uskonut meidät toinen toisillemme. Nyt koulun loputtuakin on hyvä muistaa rukouksissa tovereitamme.

Paavali sanoo: "Olkaa kestävätkä rukouksessa ja siinä kiittäen valvokaa". Meidän on taisteltava rukoillen. Koulumme loppujuhlassa viitattiin Jeesuksen siunaaviin käsiin, joiden alle taistelevan nuoren on hyvä jäädä.

Anna-Liisa Partanen